מיבעי מי מצרה. פי' בקונטרס מיס סרוחים וכחגס לחק לפרס כן דמלי לפרס מי מצרה ממס כלומר מכוכסים ולאין מיס חיים ולחן מיס חיים בעיון ולפרו לפר מקלה פילוס שעבר על דברי תורה לכתיב (דברים ד) רלה למדתי לחכס חוקים ומשפטים מה לחי בחגס לקח לחס בחגס וה שעשה בשכר עבר על דברי תורה ומקרא ממס לח נפקי ליה להה לח שמעינן מיניה היכח דעבד בשכר דלח מהני לח לחכמכחת בעלמח הוח דלח מהני לפיהו דיעבד:

הדרן עלך האיש מקדש

האומר. ולקי וקידמה לעלמו מקודמת. וח"ת מה חידוש יש כחן פשיטח ויש לומר דמיירי כגון לחמר לחמת הלחים לחמה בשעת קדושין פלוני שלחני לקדמך לו ובחוך כך לחמר לה הרי לח מקודמת לי והיח יודעת דקידמה לנפשה לח"כ לח היתה מקודמת לו ושמעינן חידוש דלמה לח דקחמר לי לעולך משלו קחמר קמ"ל דלח:

דאמר שמואל *"רחיטה חתת פוטרת את הכרי" דמר חית ליה דשמואל ומר לית ליה דשמואל ואיבעית אימא דכולי עלמא לית להו דשמואל והכא *היינו מעמא דרבי דקנסוהו רבנן לגנב ואיבעית אימא דכולי עלמא חית להו דשמואל והכא היינו טעמא דרבי יוסי בר' יהודה דקנסוהו רבנן לבעל הבית דלא איבעי ליה לשהויה לטיבליה /*תנן המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות במי חטאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת *(אף על פי) ישראל *והנוטל שכר: לדון, דיניו בטלים, *להעיד, עדותו בטלה, *להזות ולקדש, מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה. אמר אביי לא קשיא "בשכר הבאה ומילוי באן "בשכר הזאה וקידוש דיקא נמי דקתני הכא "במי חטאת ובאפר פרה" וקתני התם "להזות, ולקדש" שמע מינה:

הדרן עלך האיש מקדש

האומר 'לחבירו' צא וקדש לי אשה פלונית 'והלך וקדשה לעצמו מקודשת. לשני 'וכן *האומר לאשה 'הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום' ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום מקודשת לשני-בת ישראל לכהן תאכל בתרומה. *'מעכשיו ולאחר שלשים' ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום 'מקודשת ואינה מקודשת בת ישראל לכהן-או-בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: **גמ'** "האומר לחבירו צא וקדש *"תנא *מה שעשה עשוי אלא שנהג בו מנהג רמאות" ותנא דידן "הלך" נמי דקתני=הלך ברמאות. מאי שנא הכא דקתני "האומר לחבירו" ומאי

סלגא אם סוף סכר מסמעתא קאמר ליס. מולח לח מסמועה זו גרלה שחין לחה חכס בה. לח בגל' קמיל קני בחגמת לח לשון הולח ודפנח (סוכה דף כג.): **לימא כהנגי**: טוכח הגלה ממון לו לינה ממון: **מצלם לו דמי טיבלו**. לף למי תרומה ומעשר שבו: **מלא דמי מוזן שבו**. לבל בתרומה ומעשר לחמר ליה ללו בעל דבריס דידי לח בשיבח כהן גם הוח לחובעו ידחמו ויחמר לו לך לחגנבה כי לם לכהן לחר: **ס"ג נמ דכ"ע מוכח הגלה ליגה ממון וכבח במסנה שלא פורעו מפנני**. וכגון שגפל לו בגל זה מביח לבי לחו כהן רבי סבר כמי שהורעו דמיין וזכה לבי לחו בתרומה ומעשרות שבו לחף לעזרת לעיס: **ורבי יוסי סבר לחו כמי שפורעו דמיין**. ולריך היורם הזה לחתן לכהן וחין לו בהן חלח טובח הגלה והיח לינה ממון: **וליכלפיס לימח דכ"ע כמי שהורעו דמיין ומוכח הגלה ליגה ממון**. והכח לחו דנפלו לו מביח לבי לחו כהן, עכשיו חלח שגדלו בתלרו ועכשח דרבי לטום דלים לינה לו לשמואל דלחמר חטה לחת פוטרת לח הכרי הילך לחמר ליה בעל הטבל לח הגנב כולי דידי הוח דפטרינן נפשי בחטה לחת לתרומה וכי פליג רבי עליה דר' יוסי בר' יהודה בתרומה לחודה פליג לבל במעשר מודה דלחו בעל דבריס דידיה הוח: **ורבי יוסי ליס ליה דשמואל**. הילך בתרומה נמי לח מלי חבע ליה/ה"ס דמלי לחוקמה נמי בנפלים שגפלו לו, ולכ"ע כמי שלח הורעו דמיין, וטובח הגלה ליגה ממון, וקמיפלגי בדשמואל, חלח לי חוקמה דכי חוקמת ליה מחניתין דקתני מקודשת דלח כתרוייהו דכיון דטובח הגלה ליגה ממון ומתנות שלח הורעו (ג) (כלח)=הורעו דמיין, היכי מיקדשת הח לח ין לו בתרומה חלח טובח הגלה ותפילו נפלו לו טבלים מביח לבי לחו כהן לבל המתח דחמרינן כמי שהורעו דמיין ופלוגתייהו בטיבלח דחתי מחרטיה מהרלח מתני' דכשגין לעיל ודברי הכל: **קנסוהו לגנב**. שלח תהח תרומה חללו ממון שלין לו תובעים' וגמלח חוטח נשכר: **לזווח ולקדש**. משמה ליה בשכוחות הטוטל שכרו לדון דיניו בטלים, להזות ולקדש, מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה: **מי מערה**. סרוחים הס: **אפר מקלה**. לטומר סתם חפר שבח מן הקלוי בהם: **בשכר הבאה** חפר ממקום למקום ושכר מילוי הפיס דמילתח דשיירתח היח ורממנח לח רמיח עליה ושכי למשקל תגרת ומקוושת, ומתניתין דשכוחות בשכר הזאה וקידוש, דליכח טירחח, ושכר לימוד מלוה הוח עוקל והתורה חמרה (דברים ד) רלה למדתי לחכס וגו' כלשבר טוי וגו' מה לני בחגס לף לחת בחגס (נדרים דף נו.): **דיקא נמי**. למשנ"ל דקתני **מי** מערה, **ואפר** מקלה **שעדיין** לינן מעורבין:

הדרן עלך האיש מקדש

האומר. **מקודשת ואינה מקודשת**. לפניהס לריכה לחסורה לפניהס חלח הס לן נתן החחד גט, ולחחד לחר לחסורה עד שיתנו פניהס גט ובגמרת פלוגי בה ומפרש טעמח: **'כל ישראל לכהן' נמי מקלה בתרומה**. טמח חינן קדושין וזר פוסל בקדושין חת בת כהן מן התרומה: גמ'

קפה א מיי' פ"ב מהל' גניבה הלכה ד:

קפו ב מיי' שם הלכה ג ופ"ג מהל' תרומות הל' ח:

קפז ג מיי' פכ"ג מהל' סנהדרין הל' ה סמג לאוין לם סוס"ע ת"ש סימן ו סעיף ה:

קפח ד סוס"ע ת"ש סימן לד סעיף יח בסג"ה:

קפט ה ו מיי' פ"ו מהל' מלוה ולוה הלכה ה סמג עשין לט:

ק ז מיי' פ"ט מהלכות מלוה ולוה הלכה יז סמג עשין מה סוס"ע לה"ע סימן לה סעיף ט:

קא ב ח מיי' פ"ה שם הלכה ג סמג שם סוס"ע סעיף ט:

קב ד י מיי' פ"ע מהל' מישור הלכה יז סמג עשין מה סוס"ע לה"ע סימן לה סעיף ט:

א"ל הוציאה את איכסיף, **הוא סבר**-משמעתא קאמר ליה, **א"ל הבי קאמינא רב אסי דרעצל** קאי כותיך, נימא *כתנאי "הנונב טבלו של חבירו משלם לו דמי טבלו של חבירו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה אומר אינו משלם אלא דמי חולין שבו מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר טובת הנאה=ממון ומר סבר טובת הנאה אינה ממון? לא, דכולי עלמא טובת הנאה אינה ממון והכא בטבלים שנפלו לו מבית אבי אמי כהן-ובמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין קמיפלגי "מר סבר *כמי שהורמו דמיין ומ"ם לאו כמי שהורמו דמיין ואיבעית אימא דכולי עלמא כמי שהורמו דמיין-וטובת הנאה אינה ממון והכא בדשמואל קמיפלגי דאמר שמואל *"רחיטה אחת פוטרת את הכרי" דמר אית ליה דשמואל ומר לית ליה דשמואל ואיבעית אימא דכולי עלמא לית להו דשמואל והכא *היינו מעמא דרבי דקנסוהו רבנן לגנב ואיבעית אימא דכולי עלמא אית להו דשמואל והכא היינו טעמא דרבי יוסי בר' יהודה דקנסוהו רבנן לבעל הבית דלא איבעי ליה לשהויה לטיבליה /*תנן המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות במי חטאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת *(אף על פי) ישראל *והנוטל שכר: לדון, דיניו בטלים, *להעיד, עדותו בטלה, *להזות ולקדש, מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה. אמר אביי לא קשיא "בשכר הבאה ומילוי באן "בשכר הזאה וקידוש דיקא נמי דקתני הכא "במי חטאת ובאפר פרה" וקתני התם "להזות, ולקדש" שמע מינה:

[נ"ל ואפילו] נ"ל לקבל טבל אבוך מ' חטאת אי) טבל הצאר-אשור ב) טבל מ"ו - אשור

תוס' ר"י הזקן

כמי שהורמו דמיין ובבכורות פ' אלו הן הלוקין נמי אמרינן רבא דכמי שהורמו דמי לכל דבר שהוא מן התורה דקאמר פ ח י צ ה דאורייתא וכו' כדאיתא התם וכן פסק הר"ם: הנוטל שכרו. משנה בבכורות פ' עד כמה: להזות. על המטא: ולקדש. כשנותן אפר פרה בתוך המאת הרי קדוש: מי מערה. סרוחים שאינן שוים: אפר מקלה. אפר פרה אפר הבא מן הקלוי באש וא"כ היאך מקודשת: בשכר הבאת האפר או המים ממקום למקום אי מילוי המים יכול ליטול שכרו דמילתא דפרחא היא ולא רמא עליה רחמנא ושרי למשקל אגרא כ"פ ר"ש ואיכא פ"ד המעם אין זה עיקר המצוה: כאן בשכר הזאה וקידוש שאין בו טרחה ושכר ליטוד המצוה הוא שהוא עיקר המצוה לאדיך פירושא אחר

נדרים פד: [ע"ש פרש"י וכ"ה וע"ע שם בפי' כל"ן] מוכיחות דמעשר שני פ"ג

[נעיל מד: נדרים פה. מולין קג: מכות כ. בכורות יח. ב"ב קנב: ע"ג סוס' ד"ה וקבבר]

ע"ז עב: חולין קלו: [בכם יז:]

נדרים פה. ע"ש

מלת חנן מכולן הכנס חלח פיבקח היח בכורות כע. כתובות קה.

*ע"ד מחק ר"ת ויבוא רבי אבא אמרות לקמיה אחת

הגהות הב"ח

(ג) רש"י ד"ה ור' יוסי וכו' ומהנעת שלח סולמו לגו כסולמו דמיין:

[נעיל יט:]

[שם. ע"ש]

מוספתח דיבמות פ"ב

גליון הש"ס

גמ' מר סבר כמי שהורמו. ע' תוס' בבא מלוה דף קכג ע"ב ד"ה וקבבר ועי"ש:

דמפרש דמתני' מתוקמא שקדשה בשכר שהביא לה המים והאפר והעיקר שקדשה במי חטאת שהיו לו שלא הסיח דעתו מהם וכן שהיה לו אפר פרה שאם יכול ליקח שכר הבאה ומילוי כ"ש שיכול לשכרן ואיט מחייב ליתנם לה [בחנם] וכן נראה דעת הר"ם שהביא ל' המשנה ושמעינן מיהא שאין לאדם ליקח שכר ממצוה ואם יש לו מורה בה מיהר כפירוש ר"ש: **סליק פירקא**

האומר מקודשת לשני. ושתי קדושי ראשון והרי היא אשת איש. תאכל בתרומה אם נשואה[א"נ]לדין תורה שארוסה אוכלת בתרומה דבר תורה: מקודשת ואינה מקודשת וצריכה גם משניהם: לא תאכל שמא לאו קדושין הן. ובת